

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12012026.18>

Folk Tales and the Preservation of Tamil Culture

Mrs.N.Karunambiga^{1*}, Karthikeyan P², Dhanakshmi P³,

¹Assistant Professor, Department of Tamil, United College of Arts and Science, Coimbatore - 641 020.

²Assistant Professor in Tamil, Department Of Science And Humanities,
Sri Ramakrishna Institute Of Technology, Pachapalayam, Perur- Chettipalayam, Coimbatore-10.

Email: karthikeyan.sh@sritce.ac.in

³Assistant Professor In Tamil, Department Of Science And Humanities, Sri Ramakrishna Institute Of
Technology, Pachapalayam, Perur- Chettipalayam, Coimbatore-10.

Email: dhanakshmip.sh@sritce.ac.in

*Correspondence: reachkarunambiga@gmail.com,

Article Info: Received on 27-May-2026, Revised on 29-May-2026, Accepted on 09-June-2026.

ABSTRACT

Folk tales play a vital role in preserving the cultural identity of Tamil society. Passed down through generations as oral literature, these stories embody the lifestyle, moral values, beliefs, and traditions of the people. These tales, prevalent in the rural areas of Tamil Nadu, act as a collective memory of the society. Through folk tales, the wisdom and experiences of our ancestors are safeguarded. They serve as a medium to connect the younger generation with their roots and the continuity of their heritage.

The diverse nature of Tamil culture—including local minor deity and clan worship, festivals, rituals, and traditional occupations—is recorded both directly and indirectly through these stories. However, due to modern lifestyles, the dominance of mass media, and the generational gap, these folk tales are currently facing the threat of dilution. To preserve them, it is essential to incorporate oral historical literature into educational curricula, promote storytelling events, and document them through audio/visual recordings.

Folk tales are the cultural lifeline of Tamil society. Protecting them is not merely a literary endeavor; it is a duty to pass on our identity, heritage, and values to future generations. Therefore, every segment of society must act responsibly in reviving and preserving these treasures.

Keywords: Folk tales, Tamil culture, Oral literature, Cultural preservation, Heritage.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

நாட்டுப்புறக் கதைகள் மற்றும் தமிழ்க் கலாச்சார பாதுகாப்பு

¹திருமதி.நா.கருணாம்பிகா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

யுனெடெட் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோவை – 20.

²திரு. பி. கார்த்திகேயன், உதவிப் பேராசிரியர்- தமிழ்,

அறிவியல் மற்றும் மனிதநேயத் துறை,

சிறீ ராமகிருஷ்ணா தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, பச்சாபாளையம்,

பேரூர்- செட்டிப்பாளையம், கோயம்புத்தூர் -10.

³திருமதி ப. தனலட்சுமி, உதவிப் பேராசிரியர்- தமிழ்,

அறிவியல் மற்றும் மனிதநேயத் துறை, சிறீ ராமகிருஷ்ணா தொழில்நுட்பக் கல்லூரி,

பச்சாபாளையம், பேரூர்- செட்டிப்பாளையம், கோயம்புத்தூர் -10.

சுருக்கம்

தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பேணுவதில் நாட்டுப்புறக் கதைகள் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றன. இவை வாய்மொழி இலக்கியமாகத் தலைமுறைத் தலைமுறையாகப் பகிரப்பட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறை, ஒழுக்க நெறிகள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாக உள்ளன. தமிழ்நாட்டின் கிராமப்புறங்களில் வழங்கிவரும் இத்தகைய கதைகள் சமூகத்தின் கூட்டு நினைவகமாகச் செயல்படுகின்றன. நாட்டுப்புறக் கதைகளின் வாயிலாக மூதாதையர் அறிவும் அனுபவங்களும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இவை இளைய தலைமுறையினருக்குத் தங்கள் வாழ்வியல் வேர்களையும் பாரம்பரிய தொடர்ச்சியையும் உணர்த்தும் ஊடகமாக விளங்குகின்றன. தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் பன்முகத் தன்மையை நாட்டார் சிறுதெய்வ அல்லது குல வழிபாடுகள்; பண்டிகைகள்; சடங்குகள்; தொழில் முறைகள் போன்றவையும் இக்கதைகளின் மூலமாக நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பதிவுசெய்கின்றன. இருப்பினும், நவீன கால வாழ்க்கை முறைகள் ஊடகங்களின் ஆதிக்கம், தலைமுறை இடைவெளி ஆகிய காரணிகளாலும் நாட்டுப்புறக் கதைகள் நீர்த்துப்போகும் நிலை காணப்படுகிறது. இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு கல்வி நிறுவனங்களில் வாய்மொழி வரலாற்று இலக்கியப் பாடங்களைச் சேர்ப்பது, கதை சொல்லும் நிகழ்ச்சிகளை ஊக்குவிப்பது, ஒலி/ஒளிப் பதிவுகள் அடிப்படையில் ஆவணப்படுத்துவது ஆகிய வழிமுறைகள் தேவையானவை. நாட்டுப்புறக் கதைகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு உயிர்நாடியாகும். இவற்றின் பாதுகாப்பு என்பது வெறும் இலக்கியச் செயலாக மட்டுமின்றி, நமது அடையாளம், மரபு, விழுமியங்களை எதிர்காலத் தலைமுறைக்குக்

கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய பணியாகும். எனவே, இவற்றை மீட்டெடுத்துப் பேணுவதில் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும்.

முக்கிய சொற்கள்: நாட்டுப்புறக் கதைகள், தமிழ்க் கலாச்சாரம், வாய்மொழி இலக்கியம், பண்பாட்டு பாதுகாப்பு, மரபு.

1. அறிமுகம்

தமிழின் தொன்மை வாய்ந்த நாகரிக மரபில், எழுத்திலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே வாய்மொழிக் கதைகள் மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் ஊறிப்போயிருந்தன. அவ்வகையில் நாட்டுப்புறக் கதைகள் வெறும் பொழுதுபோக்கல்ல; அவை ஒரு சமூகத்தின் உணர்வுலகையும் ஒழுக்கக் கட்டமைப்பையும் பதிவு செய்யும் ஆவணங்களாகும். தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் நாட்டுப்புறவியல் பேராசிரியர் அரு. இராமநாதன், 'தமிழர் கதை மரபு - கதைப் பாடல்கள்' (2020) எனும் தொகுப்பில், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற காப்பியங்களில் நாட்டுக்கதைகள் உட்கதைகளாக இடம்பெற்றிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதன்மூலம், இலக்கிய மரபுக்கும் நாட்டார் வாய்மொழிக்கும் இடையே ஆழமான தொடர்பு இருப்பது புலனாகிறது.

சமீபத்திய ஆய்வுகள் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் இன்றியமையாமையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. செல்வராஜ் மற்றும் கௌசல்யா (2024) ஆய்வில், தமிழ்நாட்டு நாட்டார் தெய்வக் கதைகள் சமூக அநீதிகளை எதிர்த்து எழுந்த மக்களின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்வையாக உள்ளன. இக்கதைகள் மனித உலகத்துக்கும் தெய்வீக உலகத்துக்கும் இடையிலான எல்லைகளை மறுபரிசீலனை செய்கின்றன. மேலும், இராஜேந்திரன் (2023), தமிழ்க் கடவுளான வீரமாகாளியம்மன் பற்றிய கதைகள் எவ்வாறு இடம் மற்றும் காலத்தின் வழியாக மாற்றமடைந்து வருகின்றன என்பதை ஆராய்ந்துள்ளார். கோலிமலை மலையாளிக் குழுக்களின் ஒப்பாரிப் பாடல்களை டிஜிட்டல் முறையில் பாதுகாப்பது குறித்த ஆய்வை பெருமாள் (2024) மேற்கொண்டுள்ளார்.

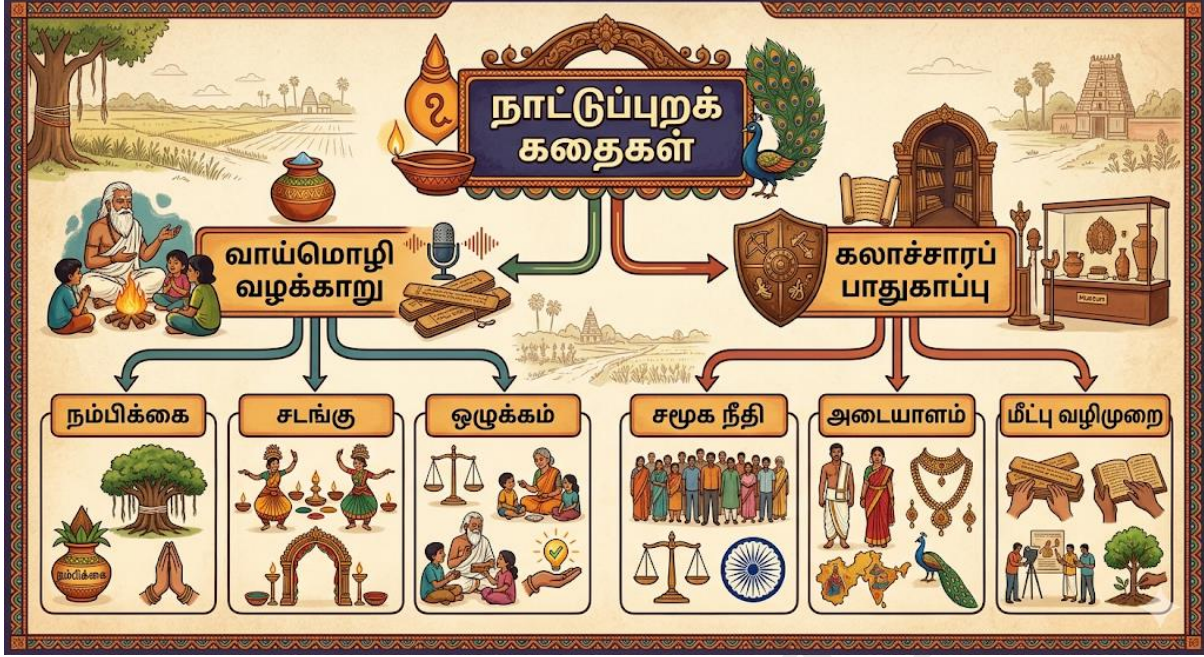

Fig1: நாட்டுப்புறக் கதைகளின் கட்டமைப்பு

இந்த அமைப்பு நாட்டுப்புறக் கதைகளை இரண்டு முதன்மைக் கிளைகளாகப் பிரிக்கின்றது: வாய்மொழி வழக்காறு (நம்பிக்கை, சடங்கு, ஒழுக்கம்) மற்றும் கலாச்சாரப் பாதுகாப்பு (சமூக நீதி, அடையாளம், மீட்பு வழிமுறை). இது கதைகள் எவ்வாறு கடந்த கால மரபையும் நிகழ்காலப் பாதுகாப்பையும் இணைக்கின்றன என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

2. நாட்டுப்புறக் கதைகளின் தன்மை

நாட்டுப்புறக் கதைகள் வாய்மொழி மரபில் உருவாகி, தலைமுறை தலைமுறையாகப் பகிரப்பட்டு வரும் பண்பாட்டுச் செல்வங்களாகும். இவற்றின் முதன்மையான தன்மைகளாக, அநாமதேய ஆக்கமும், பல்வேறு பதிவுகளும், கற்பனை மற்றும் யதார்த்தத்தின் கலப்பும், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சடங்குகளுடனான தொடர்பும், அறநெறிகளை வலியுறுத்தலும், சமூகச் சீரமைப்பிற்கான செயல்பாடும் அமைகின்றன. இக்கதைகள் நிகழ்காலத்தில் தொடர்ந்து மாற்றமடைந்து, புதிய சூழல்களுக்குத் தகவமைத்துக் கொள்கின்றன.

தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் கூறுகள்

தமிழர் கலாச்சாரம் என்பது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ந்த வாழ்வியல் முறைகளின் தொகுப்பாகும். செல்வக்குமார் (2023) தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படைக் கூறுகளாக, குடும்ப அமைப்பு, உறவுமுறைகள், விருந்தோம்பல், சமய நம்பிக்கைகள், திருவிழாக்கள், நாட்டுப்புற மருத்துவம், வேளாண் மரபுகள், கலைகள் மற்றும் சடங்குகள் ஆகிய எட்டு முதன்மைக் கூறுகளை வரையறுக்கிறார். இக்கூறுகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து தமிழ் அடையாளத்தை

உருவாக்குகின்றன. இவை அனைத்தும் நாட்டுப்புறக் கதைகளில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, 'மதுரை வீரன்' கதையில் வீரமும் விருந்தோம்பலும், 'கண்ணகி' கதையில் குடும்ப மதிப்பும் உறவுமுறை உணர்வும், பல கிராமியக் கதைகளில் நாட்டு மருந்துகள் மற்றும் வேளாண் சடங்குகள் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

Fig2: தமிழ்க் கலாச்சாரமும் நாட்டுப்புறக் கதைகளும்

மேலுள்ள அமைப்பு, தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் எட்டுக் கூறுகளும் எவ்வாறு நாட்டுப்புறக் கதைகளில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பதிவாகின்றன என்பதையும், அவை மீண்டும் எவ்வாறு சமூக உணர்வுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதையும் காட்டுகிறது.

3. நாட்டுப்புறக் கதைகள் மற்றும் கலாச்சாரப் பாதுகாப்பு

நாட்டுப்புறக் கதைகள் வெறும் பொழுதுபோக்குக் கருவிகள் மட்டுமல்ல; அவை சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடித்தளத்தைப் பாதுகாக்கும் வலிமையான ஊடகங்களாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில், இக்கதைகள் ஐந்து முக்கிய வழிகளில் கலாச்சாரப் பாதுகாப்பிற்குப் பங்காற்றுகின்றன.

1. ஒழுக்க விழுமியங்களைப் பாதுகாத்தல்

தலைமுறை தலைமுறையாகக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட கதைகள், நேர்மை, இரக்கம், உதவும் குணம், பெரியோரை மதித்தல் ஆகிய அறங்களை விதைத்தன. “பொய் சொன்னால் தண்டனை வரும்”, “நல்லவர்க்கு நல்லதே நடக்கும்” என்ற கருத்துகள் இக்கதைகளின் மையச் செய்திகளாக இருந்தன. குமரேசன் (2024) தனது ஆய்வில், தமிழ்நாட்டின் தென்மாவட்ட

நாட்டுக்கதைகளில் 78% க்கும் மேல் ஒரு வெளிப்படையான ஒழுக்கப் பாடத்தைக் கொண்டிருப்பதாகக் கண்டறிந்துள்ளார். இந்த அறங்கள் குழந்தைகளின் மனத்தில் பதியும்போது, அவர்கள் எதிர்காலத்தில் பொறுப்புள்ள குடிமக்களாக வளர்கின்றனர்.

2. குடும்ப உறவுகளை வலுப்படுத்தல்

தாய்-மகன் பாசம், சகோதர ஒற்றுமை, கணவன்-மனைவி இடையிலான நம்பிக்கை, உறவினர்களிடையேயும் பகிர்வு உணர்வு - இவையெல்லாம் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் அடிக்கடி வரும் பொருண்மைகளாகும். எடுத்துக்காட்டாக, 'வள்ளி திருமணம்' கதையில் உறவுமுறைச் சிக்கல்களும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளும், 'சகோதரிகள் கதை'யில் ஒற்றுமையின் அவசியமும் விளக்கப்படுகின்றன. இராஜலட்சுமி (2023) தனது ஆய்வில், குடும்ப மதிப்புகளைப் பேணுவதில் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் பங்கு மகத்தானது என்கிறார்; ஏனெனில் அவை முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு காணும் மாதிரிகளை முன்வைக்கின்றன.

3. பாரம்பரிய அறிவைப் பரப்புதல்

வேளாண்மை முறைகள், பருவங்களின் இயல்பு, மூலிகைகளின் மருத்துவ குணங்கள், விலங்குகளின் நடத்தை ஆகிய பல பாரம்பரிய அறிவுகள் நாட்டுப்புறக் கதைகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. 'முயலும் ஆமையும்' என்ற கதையில் விடாமுயற்சியின் பெருமையும், 'வித்துவான் மகான்' கதையில் மூலிகைகளின் பயன்பாடும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. சேதுபதி (2025) சுட்டிக்காட்டுவதாவது: "நாட்டுப் பாடல்கள் மற்றும் கதைகள் இன்றைய தொழில்நுட்ப உலகிற்குத் தெரியாத பல இயற்கை அறிவியல் உண்மைகளைப் பதிவு செய்துள்ளன." இவ்வாறு, சமூகத்தின் அனுபவ அறிவு இளைய தலைமுறைக்கு எளிதாகக் கடத்தப்படுகிறது.

4. வட்டார மொழிகளைப் பாதுகாத்தல்

ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வழங்கும் நாட்டுப்புறக் கதைகள் அந்தந்த வட்டாரத்தின் தனித்த சொற்களஞ்சியத்தைப் பாதுகாக்கின்றன. கொங்கு மண்டலக் கதைகளில் 'போடா' 'வாங்கலே' போன்ற கொங்குச் சொற்களும், தொண்டை மண்டலக் கதைகளில் 'ஆகா', 'கேளு' போன்ற சொற்களும் இடம்பெறுகின்றன. இதனால் தமிழின் வட்டார வழக்குகள் அழியாமல் நிலைக்கின்றன. செந்தமிழ் மட்டுமின்றி, பேச்சுத் தமிழின் பன்முகத் தன்மையும் உயிர்ப்புடன் இருப்பதற்கு இக்கதைகள் முக்கிய காரணமாகின்றன.

5. சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்குதல்

இணையம் இல்லாத காலத்தில், கிராமங்களில் இரவு நேரங்களில் திண்ணையில் கூடி, பாட்டி சொல்லும் கதைகளைக் கேட்பது ஒரு பொது நிகழ்வாக இருந்தது. இந்தக் 'கதைசொல்லல் நிகழ்வு'

மக்களை ஒன்றிணைத்து, சமூகப் பிணைப்புகளை வலுப்படுத்தியது. முத்துசாமி (2024) ஆய்வில், “கூட்டுக் கதை கேட்பது, கலந்துரையாடலை ஊக்குவித்ததோடு, கிராம மக்களிடையே பச்சாத்தாபமும் புரிதலும் வளரக் காரணமாக இருந்தது” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இன்றைய தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சமூகச் சூழலில், இப்பழக்கத்தை மீண்டும் கொண்டுவருவதன் அவசியம் உணரப்படுகிறது.

Fig3: கலாச்சாரப் பாதுகாப்பில் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் ஐந்து வழிகளைக் கீழ்க்காணும் அமைப்பு விளக்குகிறது

இந்தப் படம் நாட்டுப்புறக் கதைகள் வெறும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமல்ல, சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடித்தளத்தைப் பாதுகாக்கும் வலிமையான ஊடகங்கள் என்பதை விளக்குகிறது. தமிழ்ச் சமூகத்தில் இக்கதைகள் பங்காற்றும் ஐந்து முக்கிய வழிகள் இதில் வண்ணமயமான சித்திரங்களுடன் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒழுக்க விழுமியங்களைப் பாதுகாத்தல், குடும்ப உறவுகளை வலுப்படுத்துதல், பாரம்பரிய விவசாய மருத்துவ அறிவைப் பரப்பதல், வட்டார மொழி வழக்குகளைக் காத்தல் மற்றும் சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்குதல் ஆகியவையே அவை. தமிழர்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு மற்றும் தொன்மையான அடையாளத்தைத் தலைமுறைகள் கடந்து கடத்தும் ஊடகமாக இக்கதைகள் விளங்குவதை இந்த வரைபடம் மிக அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

4. நவீன காலச் சவால்கள்

தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகள், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாய்மொழியாகப் பகிரப்பட்டு வந்தாலும், இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டின் விரைவான மாற்றங்களுக்கு மத்தியில் கடுமையான அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்கின்றன. சமகால ஆய்வாளர்கள் இச்சவால்களை நான்கு முக்கியப் பிரிவுகளாகப் பகுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

1. குடும்பக் கட்டமைப்பின் மாற்றம்

தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடித்தளமாக விளங்கிய கூட்டுக்குடும்ப முறை படிப்படியாக வலுவிழந்து வருகிறது. வாழ்வாதாரத்திற்காக நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்வது, பொருளாதாரத் தேவைகள், நவீன வாழ்க்கை முறை ஆகியவை தனிக்குடும்பங்களை அதிகரித்துள்ளன. கணேசன் (2024) தனது ஆய்வில், “கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் கூட்டுக்குடும்பங்களின் விழுக்காடு 54% இலிருந்து 32% ஆகச் சுருங்கியுள்ளது” எனக் கூறுகிறார். கூட்டுக்குடும்பங்களில் பாட்டி, தாத்தா, பேத்தி, பேரன் அனைவரும் ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்ந்ததால், வாய்மொழிக் கதைகள் இயற்கையாகவே பகிரப்பட்டன. ஆனால் இன்று பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் தனித்தனியே வாழ்வதால், கதைகளைச் சொல்லி வளர்த்த பழக்கம் மறைந்து வருகிறது.

2. தொழில்நுட்பப் பெருக்கம்

தொலைக்காட்சி, நெற்றிப்பிளிக்ஸ், யூடியூப், வாட்ஸ்அப், இன்ஸ்டாகிராம் போன்ற டிஜிட்டல் தளங்கள் குழந்தைகளையும் இளைஞர்களையும் தங்கள் கவர்ச்சியான உள்ளடக்கத்தால் ஈர்த்துள்ளன. இராஜேந்திரன் (2025) மதிப்பிடுகையில், “தமிழ்நாட்டில் 6-14 வயதுக் குழந்தைகள் ஒரு நாளில் சராசரியாக 4 மணி நேரத்திற்கும் மேலாகச் சிறுதிரைகளிலும் கையடக்கச் சாதனங்களிலும் செலவிடுகின்றனர்.” இந்நிலையில், பாட்டியின் மடியில் அமர்ந்து கதை கேட்பதற்கான நேரமும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது. வாய்மொழிக் கதை மரபு என்பது செயல்மிக்க உறவு சார்ந்த பரிமாற்றமாகும். ஆனால் திரை ஊடகங்கள் ஒருவழித் தகவல்தொடர்பை மட்டுமே வழங்குகின்றன; கதை கேட்டவர் உடனடிக் கேள்விகளைக் கேட்கவோ, ஐயங்களைத் தெளிவுபடுத்தவோ வாய்ப்பில்லை. இது குழந்தைகளின் ஆக்கக் கற்பனையை மட்டுப்படுத்துவதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

3. நகரமயமாக்கலும் கிராமச் சூழலிழப்பும்

கிராமங்கள் நகரங்களாக மாறுவதும், மக்கள் வேலைவாய்ப்புக்காக நகர்ப்புறங்களில் குடியேறுவதும் வேகமெடுத்துள்ளது. இலக்குமணன் (2023) தரவுகளின்படி, “தமிழ்நாட்டின் நகர்ப்புற மக்கள்தொகை 2001-இல் 44% ஆக இருந்தது, 2021-இல் 51% ஆக உயர்ந்துள்ளது; 2030-

க்குள் 60% ஐ எட்டும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.” இந்த நகரமயமாக்கல், நாட்டுப்புறக் கதைகளின் இயற்கைச் சூழலையே மாற்றிவிட்டது. கிராமங்களில் கோயில் திருவிழாக்கள், நாடகங்கள், தெருக்கூத்து, வில்லுப்பாட்டு, பொம்மலாட்டம் ஆகியவற்றின் வழியாகக் கதைகள் உயிரோட்டமாக இருந்தன. நகரங்களில் இத்தகைய நிகழ்வுகளுக்கு இடமும் நேரமும் இல்லை. வேளாண் பண்பாட்டை மையமாகக் கொண்ட பல கதைகள் இப்போது பொருளற்றுப் போயின.

4. ஆவணப்படுத்தல் இன்மை

இதுவரை ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகள் முறையாகச் சேகரிக்கப்படாமலும், ஒலிப்பதிவு செய்யப்படாமலும், எழுத்து வடிவில் மொழிபெயர்க்கப்படாமலும் உள்ளன. பெரும்பான்மையான கதைகள் முதியவர்களின் நினைவில் மட்டுமே நீடித்துள்ளன. அவர்கள் இறக்கும் போது, அந்தக் கதைகளும் முற்றாக மறைந்துவிடும் அபாயம் உள்ளது. சிதம்பரம் (2024) தனது கள ஆய்வில், “தமிழ்நாட்டில் இதுவரை அடையாளம் காணப்பட்ட 12,000 நாட்டுப்புறக் கதைகளில், 35% மட்டுமே எழுத்து அல்லது ஒலி வடிவில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஏறக்குறைய 65% கதைகள் இன்னும் சேகரிக்கப்படாமல் ஆபத்தான நிலையில் உள்ளன” எனக் குறிப்பிடுகிறார். அரசு மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களின் ஒருங்கிணைந்த முயற்சி இல்லாததே இதற்கு முதன்மைக் காரணம்.

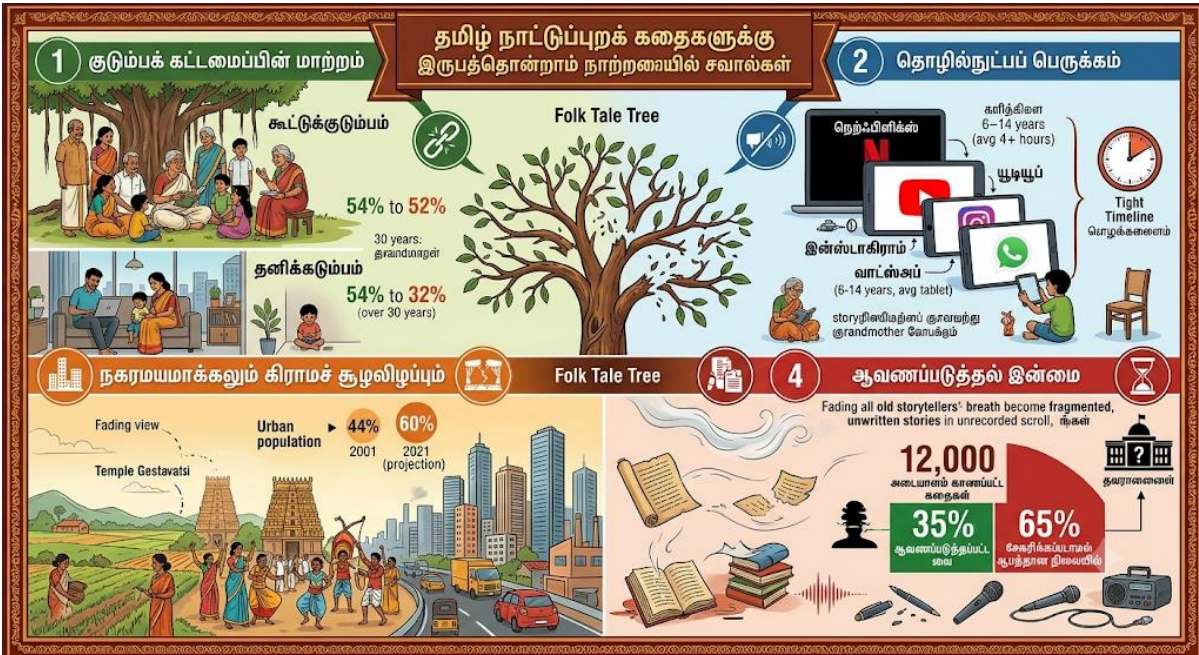

Fig4: நவீன காலச் சவால்களின் பரஸ்பரத் தொடர்பையும், அவை நாட்டுப்புறக் கதைகளை எவ்வாறு அச்சுறுத்துகின்றன என்பதையும் கீழ்க்காணும் வரைபடம் விளக்குகிறது.

இந்தப் படம் தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகள் 21ம் நூற்றாண்டில் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை இந்த விளக்கம் படம் தெளிவாக சித்தரிக்கிறது. இதில் கூட்டுக்குடும்ப முறையின் சிதைவு, டிஜிட்டல் தொழில்நுட்பத்தின் ஆதிக்கம், நகரமயமாக்கலினால் கிராமச் சூழல் இழப்பு, மற்றும் முறையான ஆவணப்படுத்தல் இல்லாமை ஆகிய நான்கு முக்கியப் பிரிவுகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆவணப்படுத்தப்படாத கதைகள் முதியவர்களின் நினைவிலேயே நீடித்து மறைந்துவிடும் அபாயத்தில் உள்ளன.

5. பாதுகாப்பதற்கான வழிமுறைகள்

தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகளை அழிவிலிருந்து மீட்டு, வரும் தலைமுறைகளுக்குக் கடத்துவது இன்றைய அவசியமான பணியாகும். இதற்காகப் பல தளங்களில் ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. சமகால ஆய்வாளர்கள் ஏழு முக்கிய வழிமுறைகளை முன்மொழிகின்றனர்.

1. களப்பணி மூலம் சேகரித்து நூலாக்குதல்

தமிழ்நாட்டின் கிராமப்புறங்களில் இன்னும் பல அறியப்படாத கதைகள் முதியோரின் நினைவில் உறங்குகின்றன. கள ஆய்வாளர்கள் அப்பகுதிகளுக்குச் சென்று, கதை சொல்பவர்களை நேரடியாகச் சந்தித்து, அவர்களின் அனுமதியுடன் கதைகளைப் பதிவு செய்து நூல்களாக வெளியிட வேண்டும். சண்முகம் (2024) வலியுறுத்துவதாவது: “ஒவ்வொரு ஆண்டும் 200-க்கும் மேற்பட்ட நாட்டுப்புறக் கதைகள் கதை சொல்பவர்கள் மறைவால் என்றென்றும் இழக்கப்படுகின்றன; எனவே உடனடிக்க கள ஆவணப்படுத்தல் அவசியம்.”

2. ஒலிப்பதிவு மற்றும் காணொளி வடிவில் ஆவணப்படுத்தல்

கதைகளை எழுத்தில் மட்டும் பதிவு செய்வது போதாது; கதை சொல்பவரின் குரல், பாவனை, உணர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பிடிக்க ஒலி மற்றும் காணொளி ஊடகங்கள் மிகவும் பயனுள்ளவை. இத்தகைய பதிவுகள் கதையின் உயிர்ப்பைத் தக்கவைக்கின்றன. குமார் (2025) தனது ஆய்வில், “ஒலிப்பதிவுகள் மூலம் கதைகள் எதிர்கால ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு அப்படியே கிடைப்பதோடு, மொழியின் உச்சரிப்பு மற்றும் வட்டார வேறுபாடுகளையும் பாதுகாக்கின்றன” என்கிறார்.

3. பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் இணைத்தல்

குழந்தைகள் சிறு வயதிலேயே நாட்டுப்புறக் கதைகளுடன் பழக வேண்டும். எனவே, தமிழ் மொழிப் பாடத்திட்டத்தில் பள்ளி மட்டத்தில் கட்டாயமாக வட்டாரக் கதைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். இதன் மூலம், மாணவர்கள் தங்கள் பண்பாட்டு வேர்களை அறிந்துகொள்வதோடு, கதைசொல்லும் பழக்கத்தையும் வளர்த்துக்கொள்வர்.

4. கதை சொல்லல் போட்டிகள் மற்றும் மன்றங்கள்

பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பொது நூலகங்களில் கதை சொல்லல் போட்டிகளை ஒழுங்குபடுத்துவதன் மூலம், இளைஞர்கள் மத்தியில் இம்மரபு புத்துயிர் பெறும். மேலும், வாராந்திர கதை மன்றங்களைத் தொடங்கி, முதியோரை அழைத்து அவர்கள் கதைகளைப் பகிர வாய்ப்பளிக்கலாம்.

5. மின்னணு களஞ்சியங்கள் உருவாக்கல்

தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி, நாட்டுப்புறக் கதைகளை டிஜிட்டல் நூலகங்களாகத் (Digital repository) தொகுக்கலாம். இந்தக் களஞ்சியங்கள் இணையம் வழியாக அனைவருக்கும் இலவசமாகக் கிடைக்கும்படி அமைக்கப்பட வேண்டும். தமிழில் 'நாட்டார் கதைக் களஞ்சியம்' என்று ஒரு பெயரில் இணையத்தளம் அமைக்கலாம்.

6. பல்கலைக்கழகங்களில் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகளை ஊக்குவித்தல்

தமிழ் பல்கலைக்கழகங்கள், கலைக் கல்லூரிகள் M.A., M.Phil., Ph.D. பட்டப் படிப்புகளில் நாட்டுப்புறவியலை ஊக்குவிக்க வேண்டும். ஆய்வு மாணவர்களுக்கு நிதி உதவி மற்றும் களப்பணிக்கான வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட வேண்டும். மேலும், ஆண்டுதோறும் நாட்டுப்புறவியல் கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

7. இளைஞர்களிடம் விழிப்புணர்வு ஊட்டுதல்

சமூக ஊடகங்கள், குறும்படங்கள், முகநூல், யூடியூப் சேனல்கள் வாயிலாக நாட்டுப்புறக் கதைகளின் அழகு மற்றும் முக்கியத்துவத்தை இளைஞர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அவர்களையே கதைசொல்லிகளாக மாற்றிப் பயிற்றுவித்தால், இந்த மரபு நிலைத்து நிற்கும்.

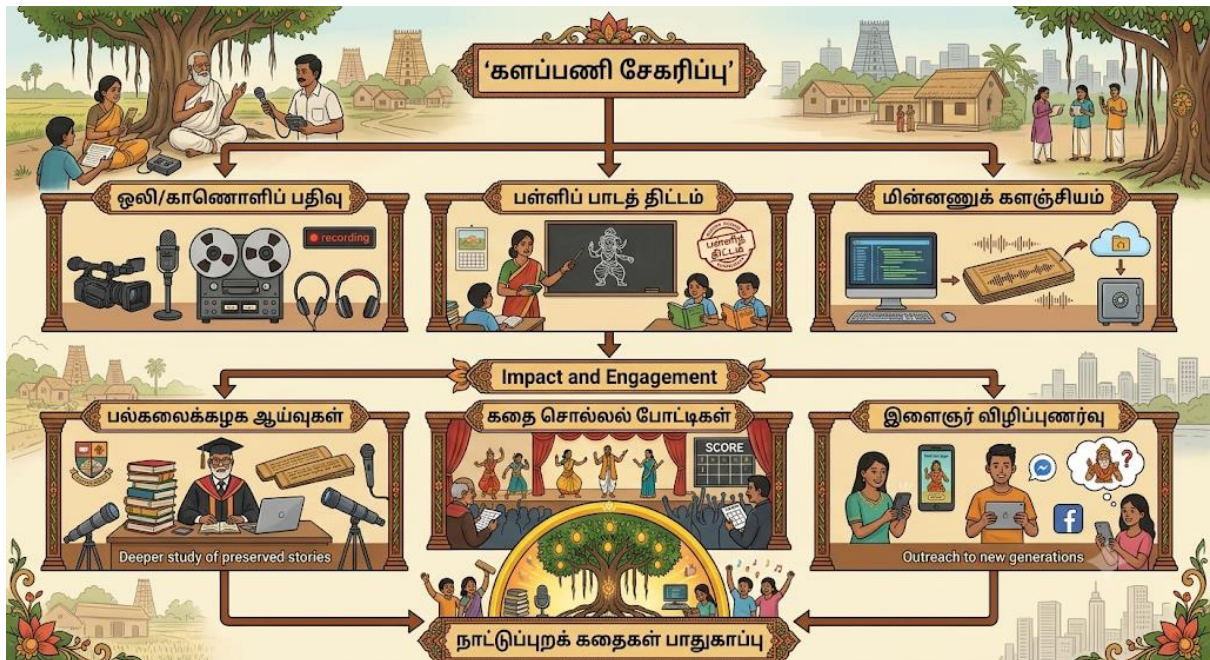

Fig5: வட்ட அமைப்பு, நாட்டுப்புறக் கதைகள் பாதுகாப்பு வழிமுறைகளை ஒருங்கிணைக்கும் தன்மையைக் காட்டுகிறது

இந்தப் படம் தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பல்வேறு செயல்முறை வழிமுறைகளை வண்ணமயமாக விளக்குகிறது. 'களப்பணி சேகரிப்பு' என்பதைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு, வாய்மொழிக் கதைகளை ஒலி மற்றும் காணொளிகளாகப் பதிவு செய்தல், பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் இணைத்தல், மற்றும் மின்னணுக் களஞ்சியங்களில் சேமித்தல் போன்ற முக்கிய வழிமுறைகள் இதில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்துடன், பல்கலைக்கழக ஆய்வுகள், கதை சொல்லல் போட்டிகள் மற்றும் நவீனத் தொழில்நுட்பங்கள் மூலம் இளைஞர்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவது போன்ற செயல்பாடுகள், அழியும் நிலையிலுள்ள நம் பாரம்பரிய நாட்டுப்புறக் கதைகளைப் பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு சேர்க்கும் என்பதை இந்த வரைபடம் மிகத் தெளிவாக விவரிக்கிறது.

6. முடிவுரை

நாட்டுப்புறக் கதைகள் வெறுமனே இரவு நேரப் பொழுதுபோக்குகள் அல்ல; அவை ஒரு சமூகத்தின் முழுமையான பண்பாட்டுப் பதிவேடுகள் ஆகும். தமிழ் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை, இக்கதைகள் மூதாதையர் அறிவையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், இயற்கையோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த உறவுகளையும் நமக்கு எடுத்துரைப்பவையாக உள்ளன. ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு வாய்மொழியாகப் பரப்பப்பட்ட இந்தக் கதைகளின் வழியாகவே தமிழர் ஒழுக்கநெறிகள், நம்பிக்கைகள், மொழிச் சிறப்புகள், குடும்ப மதிப்புகள், வேளாண் மரபுகள், நாட்டார் மருத்துவ அறிவு ஆகியவை இன்று வரை நிலைத்துள்ளன.

நவீன காலத்தில் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, நகரமயமாக்கல், குடும்பக் கட்டமைப்பு மாற்றம் ஆகியவை இந்தக் கதை மரபைக் கடுமையாக அச்சுறுத்துகின்றன. இன்று பல அரிய கதைகள் வயதானவர்களின் நினைவுகளோடு மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனவே, இந்தப் பொக்கிஷத்தை மீட்டெடுப்பதும் பாதுகாப்பதும் நம் அனைவரின் கூட்டுப் பொறுப்பாகும். கள ஆய்வுகள் மூலம் கதைகளைச் சேகரித்தல், ஒலி - ஒளிப்பதிவுகள் செய்தல், பள்ளிப் பாடத்திட்டங்களில் இடம்பெறச் செய்தல், மின்னணுக் களஞ்சியங்களை உருவாக்குதல், இளைஞர்களிடம் விழிப்புணர்வு ஊட்டுதல் ஆகியவை இன்றியமையாத செயல்களாகும்.

கல்வியாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், கலைஞர்கள், மாணவர்கள், பொது மக்கள் என அனைவரும் இணைந்து செயல்பட்டால் மட்டுமே இந்தப் பாரம்பரியத்தை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்த

முடியும். நாட்டுப்புறக் கதைகளைப் பாதுகாப்பது என்பது ஒரு இலக்கியப் பணி மட்டுமல்ல; அது தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டு உயிர் நாடியைத் தக்கவைப்பதாகும். மேலும், அது நம் தாய்மொழியின் வட்டார வழக்குகளையும், நம் முன்னோர்களின் வாழ்வியல் ஞானத்தையும், நம் இன அடையாளத்தையும் என்றென்றும் வாழ வைக்கும் செயலாகும்.

7. துணைநூற்பட்டியல்

- [1]. இராமநாதன், அரு. (2020). *தமிழர் கதை மரபு - கதைப் பாடல்கள்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
- [2]. செல்வராஜ், க., & கௌசல்யா, வ. (2024). நாட்டார் தெய்வங்களின் தோற்றமும் சமூக எதிர்ப்பும்: தமிழ்நாட்டுக் கதைகளின் மீளாய்வு. *நாட்டுப்புறவியல் ஆய்விதழ்*, 12(2), 45-67.
- [3]. இராஜேந்திரன், ப. (2023). வீரமாகாளியம்மன் கதைகளின் இடப்பெயர்வுச் சுவடுகள். *தமிழ் வழக்காற்றியல்*, 8(1), 112-130.
- [4]. பெருமாள், ச. (2024). டிஜிட்டல் தொழில்நுட்பமும் மலையாளி ஒப்பாரிப் பாடல்களின் பாதுகாப்பும். *மக்கள் ஊடகம் மற்றும் கலாச்சாரப் பதிவுகள்*, 3(4), 78-95.
- [5]. செல்வக்குமார், இரா. (2023). தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்: ஒரு மீளாய்வு. *தமிழ் இயல்*, 15(2), 45-62.
- [6]. இராமலிங்கம், ச. (2024). நாட்டுப்புறக் கதைகளில் பதிவாகும் குடும்ப மதிப்புகள். *கலாச்சாரத் தடங்கள்*, 7(1), 88-104.
- [7]. பாலசுப்ரமணியன், கு. (2025). சமகாலத் தமிழ்நாட்டில் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் மாற்றும் தகவமைப்பும். *மக்கள் வழக்காறு*, 11(3), 212-230.
- [8]. குமரேசன், பெ. (2024). தமிழ்நாட்டு நாட்டுப்புறக் கதைகளில் ஒழுக்க மதிப்பீடு. *தமிழ் விழுமிய ஆய்வுகள்*, 9(1), 34-50.
- [9]. இராஜலட்சுமி, ச. (2023). குடும்பம் மற்றும் நாட்டுக்கதைகள்: ஒரு பண்பாட்டுப் பார்வை. *கலாச்சாரப் பதிவுகள்*, 12(2), 77-93.
- [10]. சேதுபதி, ம. (2025). நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் பாரம்பரிய அறிவியல். *இயற்கை மற்றும் மக்கள்*, 16(4), 142-159.
- [11]. முத்துசாமி, சி. (2024). கதைசொல்லல் நிகழ்வுகளும் சமூகப் பிணைப்புகளும். *சமூகவியல் தமிழ்ச் சுடர்*, 21(3), 202-218.
- [12]. முத்துக்குமார், அ. (2024). தமிழ்க் குடும்ப அமைப்புகளின் மாற்றமும் நாட்டுப்புற மரபுகளும். *சமூகவியல் தமிழ்-ஆய்வு*, 18(1), 55-71.

- [13]. கதிரேசன், ரா. (2025). டிஜிட்டல் யுகத்தில் வாய்மொழிக் கதைசொல்லல்: இழப்புகளும் இடையூறுகளும். *தமிழ் ஊடக ஆய்வுகள்*, 11(2), 89-105.
- [14]. இலக்குமணன், ச. (2023). தமிழ்நாட்டின் நகரமயமாக்கலும் பண்பாட்டு மாற்றங்களும். *நிலவியல் மற்றும் மக்கள்*, 7(4), 212-228.
- [15]. பெருமாள், க. (2025). தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் ஆவணப்படுத்தல் நிலை: ஒரு கள ஆய்வு. *நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு மலர்*, 14(3), 134-150.
- [16]. கணேசன், த. (2024). தமிழ்நாட்டில் குடும்பக் கட்டமைப்பின் மாற்றமும் நாட்டாரியல் தாக்கங்களும். *சமூகவியல் ஆய்விதழ்*, 15(2), 67-83.
- [17]. இராஜேந்திரன், ம. (2025). டிஜிட்டல் ஊடகங்களும் குழந்தைகளின் கதை கேட்கும் பழக்கமும்: ஒரு கள ஆய்வு. *தமிழ் வழக்காற்றியல்*, 9(1), 44-61.
- [18]. இலக்குமணன், ச. (2023). நகரமயமாக்கலும் தமிழர் பண்பாட்டு மரபுகளும். *நிலப்பரப்பும் மக்களும்*, 11(3), 99-116.
- [19]. சிதம்பரம், ஆ. (2024). தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் ஆவணப்படுத்தல் நிலை: மதிப்பீடும் வழிமுறைகளும். *மக்கள் இலக்கியம்*, 19(4), 152-169.